

Antifa a novináři: Jason Wilson z The Guardian po boku (lehce dehydrovaného) vůdce portlandské Antify Luise Marqueze

Autor: Eoin Lenihan

Na 1. února 2017 měl Milo Yiannopoulos naplánovaný projev o svobodě slova v areálu Kalifornské univerzity v Berkeley. Jeho řeč však byla narušena a překažena skupinou asi 150 černě oděných maskovaných příslušníků tehdy ještě nepříliš známého hnutí (autor píše v kontextu USA – pozn. DP), které si říká Antifa. Demonstrující v areálu kampusu způsobili škody za více 100 000 dolarů a kameny i zápalnými lahvemi zranili pŕltuctu lidí. O devět měsíců později, opět v Berkeley, znovu propuklo násilí, tentokrát při „antimarxistickém“ pochodu, když asi stovka maskovaných členů Antify zaútočila na přítomné novináře, účastníky i organizátory pochodu.

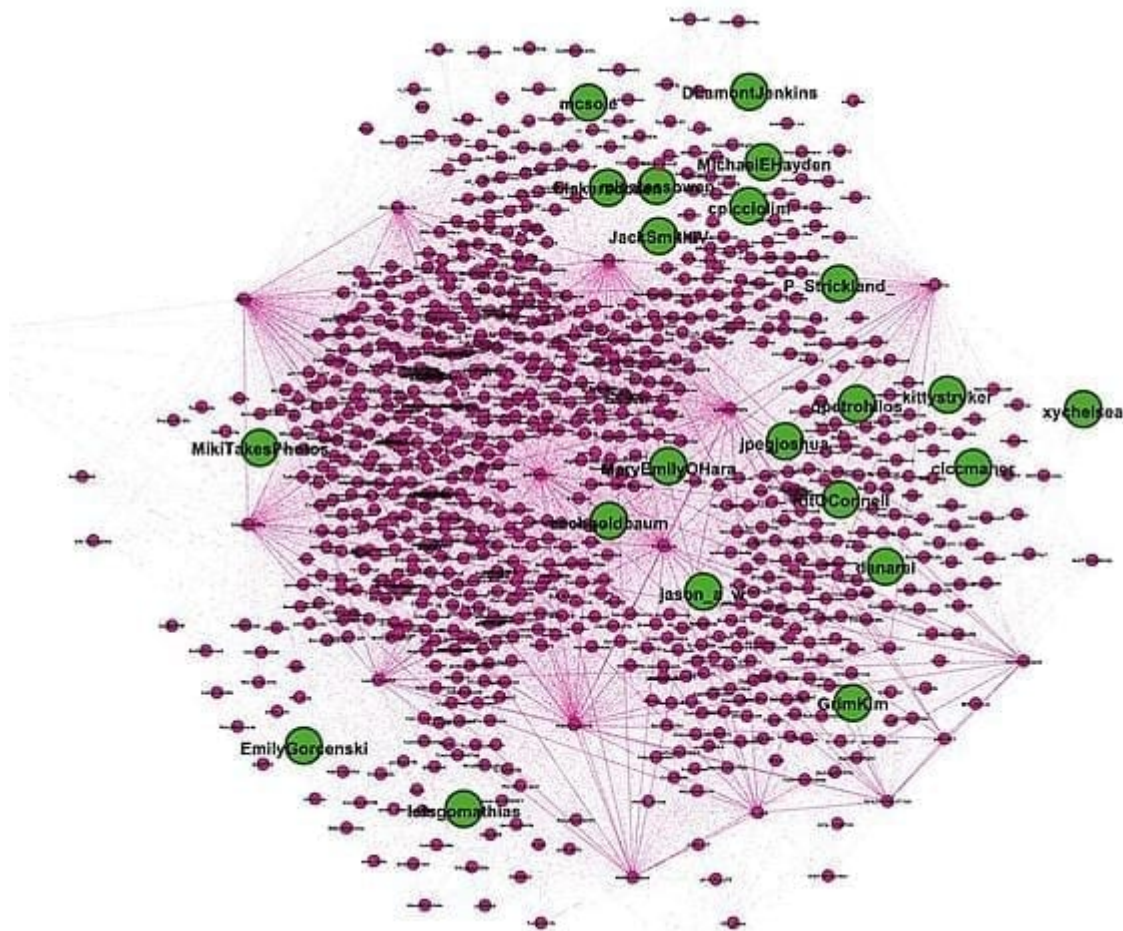
Svémi akcemi v Berkeley si Antifa získala pozornost celé země, rozhodně to však nebylo jediné město poznamenané násilnostmi jejích příslušníků. Během akce Unite the Right, pořádané ve Washingtonu, D. C. v srpnu 2018, házeli příslušníci Antify předměty na policisty a napadali novináře. V oregonském Portlandu se pak násilné pouliční střety s vydatnou účastí Antify staly součástí místního koloritu. Navzdory tvrzením, že se jedná o nenásilnou „antifašistickou skupinu k obraně komunity“ přijala Antifa za své metody a taktiku, jež mírou násilnosti častokrát překonávají pravicová hnutí, proti nimž se skupina vymezuje.

Média přesto o Antifě informují v převážně neutrálním nebo dokonce pozitivním světle a násilí

páchané jejími lidmi přecházejí buď mlčením, nebo jej vyhybavě ospravedlňují jako důsledek pravicových provokací. Co víc, velká část mainstreamových reportérů, kteří o Antifě píší neaktivněji, podle mnohých pozorovatelů na sociálních sítích pozice Antify nadšeně podporuje a dále rozšiřuje.

V říjnu 2018 jsme se s kolegou rozhodli zaměřit na pravdivost tohoto dojmu za pomoci kombinace mapování sítě a jazykového rozboru. Chtěli jsme tak zjistit, kteří vlivní novináři v „zóně Antifa“ mají zároveň blízko i k předním postavám Antify na sociálních sítích. Následně jsme se zaměřili na články s tematikou antifašistických militantů od těchto žurnalistů.

Na základě 16 ověřených sledovaných twitterových „základových“ účtů Antify jsme vytvořili datový soubor 58 254 twitterových účtů lidí z Antify nebo skupině blízkých. S využitím softwaru pro analýzu objemu i charakteru vztahů každého jednotlivého účtu jsme z původních více než 58 tisíc položek vybrali 962 twitterových účtů spojených s Antifou. Ty tvoří jádro uživatelů Twitteru, kteří jsou mnohonásobně propojení s nejlivnějšími a nejsledovanějšími představiteli Antify. Dvacet dva z 962 účtů je ověřených a patnáct z nich patří novinářům, zaměstnaných u mediálních společností s celostátní působností.

Antifa a novináři

Měli bychom zdůraznit, že těsné styky novináře s tou kterou skupinou nejsou samy o sobě ničím inkriminujícím. Řada novinářů v kyberprostoru sleduje a komunikuje s osobnostmi různého druhu a zaměření, ať už z osobního či profesionálního zájmu, případně v rámci kultivace zdroje. Při identifikaci této skupiny 15 novinářů s velice vysokou mírou interakce s Antifou tak naším cílem nebylo nařknout je bez dalšího ze zaujatosti, ale odlišit je mezi ostatními coby předmět dalšího studia. To mělo určit, zda existuje nějaká obecná korelace mezi mírou jejich online interakce s Antifou a přístupem, jaký tito novináři ve své práci ke skupině zaujmají.

Ukázalo se, že jde o korelaci velice výraznou: ani u jediného z 15 ověřených celostátních novinářů v naší podskupině jsme nenarazili na jediný k Antifě žádným způsobem výrazněji kritický článek. Ve všech případech jsme v jejich článcích našli v první řadě jasné tendence k bagatelizaci násilnosti skupiny, zprostředkování i přitakávání pozicím Antify a v některých případech dokonce citování extremistů z Antify, jako by se jednalo o nestranné experty.

Jedním z těchto žurnalistů je například **Kit O'Connell**, vlastními slovy „hrdý antifašista“ a „gonzo novinář“, jehož články svým vyzněním nezdědka připomínají sekci „Často kladené otázky“ ze stránek Antify. V jednom z nich tak například píše, že protestující byli maskovaní, aby tak „mezi sebou vytvořili pocit jednoty a sounáležitosti při ochraně ostatních aktivistů před útoky policie i fašistů“. Jiný jeho text je přímočaře (a poněkud výhrůžně) nazván „Nenásilní aktivisté nikdy nesmí spolupracovat s policií“.

Další z naší patnáctičlenné skupiny novinářů Patrick Strickland se zaměřuje na krajně pravicovou scénu v Evropě, zejména v Řecku. Jeho knihu *Alerta! Alerta! Snapshots of Europe's Anti-Fascist Struggle* na obálce doporučuje Mark Bray, autor *Antifa: The Anti-Fascist Handbook* (Antifa: Antifašistova příručka), těmito slovy: „Zatímco se nad Evropou stahují temná mračna fašismu, odkrývá Patrick Strickland podniky, squaty, kluby bojových umění i nároží, kde odpor plane nejjasnějším plamenem. Z každé stránky jeho putování přímo dýchá bouřlivý vzdor odvážných antifašistů, kteří se bez ohledu na možné napadení, uvěznění nebo dokonce smrt staví fašismu na odpor.“ Na rozdíl od O'Connella se Strickland stylizuje do role seriózního mainstreamového novináře a jeho práci otiskly třeba *The New Republic* a *Politico*. V době vzniku tohoto článku zůstává na webu Al Jazeera veden jako hlavní producent *Al Jazeera English*.

Ještě významnějším příkladem pak je v Portlandu žijící novinář *Guardianu* Jason Wilson. Jeden z jeho novějších textů se věnuje dokumentu (*Antifa/Anti-antifa: Violence in the Streets*), který pro bezpečnostní složky vydalo v květnu 2017 Regional Organized Crime Information Center (ROIC), jehož autoři dospěli k závěru, že vina za pouliční násilnosti padá stejnou mírou na bedra krajní pravice i Antify. „Dokument podle expertů popisuje dynamiku pouličního násilí zavádějícím způsobem,“ postěžoval si Wilson.

Jedním z nejdůležitějších v článku Wilsonem citovaných „expertů“ ovšem nebyl nikdo jiný, než autor *Antifašistické příručky* Mark Bray, který zprávu zcela předvídatelně odsoudil jako „naprosto směšnou“. Bray ve Wilsonových článcích ostatně vystupuje poměrně pravidelně, podobně jako další Portlandčan a ekoextremista Alexander Reid Ross, pravidelný přispívateľ do publikací jako anarchistický zpravodajský web *It's Going Down*. (Ross se podílel také na jubilejní edici k 30. výročí publikace *Earth First!*, extremistické ekologické organizace, jenž aktivisty vyzývá k eufemisticky nazývaným „přímým akcím“.)

V jiném svém sloupku pro *Guardian* o protestech „Occupy ICE“ v Portlandu v roce 2018 cituje Wilson „místního aktivistu“ Luise Marqueze: „Tahle okupace je podle mě něco úžasného, krásná věc. Všichni do posledního jsou to hrdinové.“ Marquez ve skutečnosti patří k čelním postavám portlandské Antify. Za své militantní chování byl opakovaně zatčen a obviněn z krádeže nebo napadení.

Za zmínku jistě stojí, že zatímco další v Portlandu působící novináři jako Genevieve Reaumeová z KATU News, Maggie Vespaová z KGW News či kolega z *Quillette* Andy Ngo (který nad aktivitami Antify otevřeně projevuje znepokojení) se opakovaně stali terčem obtěžování a útoků antifašistických aktivistů, Wilson se mezi nimi pohybuje zjevně s naprostou volností a při jedné příležitosti byl dokonce zvěčněn, jak stojí kousek od Marqueze. V jednom svém článku, nazvaném „Jak se svět postavil násilnostem krajní pravice a začal vyhrávat“ Wilson de facto odkládá stranou veškeré zbytky snah působit jako neutrální reportér a pochvalně popisuje užití antifašistických taktik, načrtnutých v Brayově knize. Hájí také postupy jako „doxing“, „stalking“, upírání platforem nebo veřejné ostouzení jako užitečných nástrojů, jak uškodit lidem, s jejichž názory nesouhlasí. Pomáhá si přitom prohlášeními Braye i „Emily Gorcenski“ (asijsko-americký transsexuál Edward J. Gorcenski, pozn. DP), která/ý/é provozuje na

doxing zaměřený web *First Vigil* i twitterový účet, kde napadá lidi, které pokládá za fašisty, ještě předtím, než se jim dostalo řádného procesu a soudu.

Aby nedošlo k omylu: Původně proklamovaný cíl Antify, tedy vzdorovat fašismu, považují za nanejvýš chvályhodný a bezpochyby se najde celá řada aktivistů Antify, kteří násilné metody odmítají. Krom toho není samo o sobě na novinářích se silně vyhraněným osobním postojem k Antifě (nebo jakékoliv jiné radikální skupině) nic špatného. Wilson ale není obyčejný Antifě pozitivně nakloněný aktivista, který shodou okolností taky píše pro *Guardian*: aktivně své pozice pravidelného autora významného listu využívá k propagaci Antify, tutlání jejich

násilností či posílení reputace jejich předáků (jež vydává za „experty“) – to vše často pod rouškou neutrálního zpravodajství.

Podobně bezskrupulózní postupy užívá i stálý reportér *Huffington Post* Christopher Mathias. Stejně jako Wilson se jakoby zázrakem vždycky zjeví všude, kde dochází k násilnému protestu Antify – aby následně poskytl popis průběhu událostí, z něhož Antifa spolehlivě vychází v tom nejlepší světlo. Mathias se však nebojí zajít ještě dál než jeho protějšek z *Guardianu*. Na rozdíl od Wilsona se totiž neváhá uchýlit ani k **doxingu** těch, jež podezírá ze sympatií ke krajně pravicovému extremismu. Jako zdroj pro svůj článek o identitě údajných extremistů v řadách americké armády využil mezi jinými také *Unicorn Riot*, anarchistický a Antifě blízký novinářský kolektiv i další krajně levicové weby pochybné pověsti, které v antifašistickém hnutí slouží jako jakýsi ekvivalent 4chan. (Mathias ocitoval podobný zdroj i tehdy, když zveřejnil identitu texaské učitelky a policisty z Virginie.)

Mathiasovým *modem operandi* tak podle všeho je shromažďování informací (*dox-materiálů*) o lidech, které Antifa či spřízněné skupiny podezřívají ze sympatií k pravicovému extremismu. Následně pak on nebo někdo další z *Huffington Post* zkontaktují zaměstnavatele svého cíle s žádostí o komentář. Síla značky už se postará o to, aby si to hříšník „odskákal“. Následně Mathias sesbírané informace zveřejní ve svém sloupcu, zatímco vyšetřování ještě probíhá. Podobně jako u webu „Emily Gorcenski“ *First Vigil* tak **Mathias celému světu předkládá podrobné osobní informace, jejichž zveřejnění má podle všeho jediný cíl - zničit pověst nařčeného bez ohledu na výsledek jakéhokoliv následného vyšetřování.** Není tak příliš jasné, v čem se toto chování liší od běžného online Antifa aktivismu.

Jistě, všichni investigativní novináři se spoléhají na tipy veřejnosti. Nezdá se však, že by se to, co Wilson s Mathiasem dělají, dalo označit za shromažďování tipů. Stejně jako další vlivní novináři, jejichž jména figurují na seznamu patnácti s Antifou nejužejší spjatých autorů, si zjevně od svých zdrojů neudržují profesionální odstup, ale **fungují spíše jako ozubené kolečko soukolí, jehož výstupy jsou Antifě nadmíru nakloněná propaganda a odhalování osobních informací o skutečných či domnělých ideologických protivnících.** Mezi jejich spojence v tomto snažení patří i internetoví trollové jako AntiFashGordon, anonymní uživatel Twitteru, který se holedbá: „**Odhluji fašisty a starám se o to, aby je vyhodili z práce, ze školy nebo z domu atd.**“ Nijak nepopírá, že své „*dox-materiály*“ předává novinářům z velkých médií, o nichž hovoří jako o „našich kontaktech“. **Smyslem celé jeho online persony je ničit životy ostatním** – a jeho „kontakty“ jako Mathias a Wilson tuto misi podporují, čímž ovšem diskreditují své zaměstnavatele a uvádějí v omyl své čtenáře.

Samozřejmě nepochybuji, že mnozí z těch, kteří se ocitnou v hledáčku Antifa trollů a protestujících, skutečně chovají škodlivé, nenávistné a dokonce fašistické postoje. Intelektuální nepoctivost a pochybné metody, jež jsou proti těmto lidem užívány, je však jasným příkladem situace, kdy léčebná kúra není o mnoho lepší než nemoc samotná.

Článek Eoina Lenihana *It's Not Your Imagination: The Journalists Writing About Antifa Are Often Their Cheerleaders* vyšel na stránkách Quillette 29. května 2019.